

SEE MORE JESUS • WANTTOSEEMORE.COM

خدای قادر — یک مطالعه کتاب مقدس KJV با شماره‌های استرانگ

عیسی پیش از بیت‌لحم که بود — صدای جمع، فرشته خداوند، هیزم بر اسحاق

آموزه بنیادین کتاب مقدس — انجیل عیسی مسیح

سخن آغازین

این بخش می‌پرسد که عیسی کیست، و از آفرینش شروع می‌کند، جایی که خدا می‌گوید: «بیایید انسان را به صورت ما بسازیم.» این بخش کسی را که فرشته خداوند نامیده می‌شود پی می‌گیرد، کسی که مردم او را رو در رو دیدند و او را خدا نامیدند. این بخش با هیزمی که بر اسحاق، تنها پسری که ابراهیم دوست داشت، گذاشته شد به پایان می‌رسد. هر پاسخ از خود کتاب مقدس می‌آید، به کلمات خود کتاب مقدس.

سه سؤالی که این مطالعه به آنها پاسخ می‌دهد:

۱. اگر خدا یکی است، «ما» که در پیدایش ۱:۲۶ سخن می‌گوید کیست؟
۲. فرشته خداوند کیست که مردم او را رو در رو دیدند و او را خدا نامیدند؟
۳. هیزمی که بر اسحاق، پسر یگانه، گذاشته شد، اشاره به چه چیزی داشت؟

لنگر آغازین

اشعیا 9:6 زیرا که برای ما ولدی زاییده و پسری به ما بخشیده شد و سلطنت بر دوش او خواهد بود و اسم او عجیب و مشیر و خدای قدیر و پدر سرمدی و سرور سلامتی خوانده خواهد شد.

کودکی زاده شد + پسری بخشیده شد -- نام او خدای قدیر خوانده خواهد شد.

هفتصد سال پیش از تولد عیسی، نبی‌ای نوشت که این کودک، خدای قدیر خوانده خواهد شد. عیسی‌ای نوزاد در آخور خوابیده بود. آیه را به آرامی بخوانید. این آیات پیام کامل این مطالعه را بیان می‌کند.

الف. خدایی که گفت «بیایید» — یک خدا، و بیش از یک گوینده

A1. پیدایش 1:26 و خدا گفت: «آدم را بصورت ما و موافق شبیه ما بسازیم تا بر ماهیان دریا و پرندگان آسمان و بهایم و بر تمامی زمین و همه حشراتی که بر زمین می‌خزند، حکومت نماید.» (27) پس خدا آدم را بصورت خود آفرید. او را بصورت خدا آفرید. ایشان را نر و ماده آفرید.

آدم را به صورت ما و موافق شبیه ما بسازیم -- پس خدا آدم را به صورت خود آفرید.

(افکار شخصی من: پیدایش ۱:۲۶ و پیدایش ۱:۲۷ را با هم بخوان. تفاوت میان این دو آیه را نرم و ملایم نکن. پیدایش ۱:۲۶ می‌گوید «ما» و «مانند ما». پیدایش ۱:۲۷ می‌گوید «به صورت خود» و «خدا آفرید» که هر دو مفرد هستند. کتاب مقدس هر دو آیه را بدون عذرخواهی کنار هم بیان می‌کند. کتاب مقدس فقط هر دو را بیان

می‌کند.)

A2. پیدایش 3:22 و خداوند خدا گفت: «همانا انسان مثل یکی از ما شده است، که عارف نیک و بد گردیده. اینک مبادا دست خود را دراز کند و از درخت حیات نیز گرفته بخورد، و تا به ابد زنده ماند.»
انسان مثل یکی از ما شده است که نیک و بد را بداند.

A3. پیدایش 11:7 اکنون نازل شویم و زبان ایشان را در آنجا مشوش سازیم تا سخن یکدیگر را نفهمند.»
بیاید نازل شویم + زبان ایشان را مشوش گردانیم.

A4. اشعیا 6:8 آنگاه آواز خداوند را شنیدم که می‌گفت: «که را بفرستم و کیست که برای ما برود؟» گفتم: «لبیک مرا بفرست.»
که را بفرستم + کیست که برای ما برود؟

(افکار شخصی من: به دقت اشعیا ۶:۸ را نگاه کنید. اشعیا ۶:۸ هر دو صورت را در یک جمله دارد: «چه کسی را بفرستم» و «کیست که برای ما برود». همان‌گونه صورت مفرد و صورت جمع را با هم به کار می‌برد. این یک اشتباه نگارشی نیست. این استفاده خدا از کلمه‌ای جمع برای توصیف خودش به‌تنهایی نیست. همین‌الگو بارها اتفاق می‌افتد، در بسیاری از کتاب‌های مختلف کتاب مقدس، در طول قرن‌های متناهی.)

A5. تثنیه 6:4 ای اسرائیل بشنو، یهوه، یهوه، خدای ما، یهوه واحد است. [H259 echad] **ای اسرائیل بشنو، یهوه، خدای ما، یهوه واحد است.**

(افکار شخصی من: تثنیه ۶:۴ بر کل این مطالعه حاکم است. یک خدا وجود دارد. دو خدا وجود ندارد. سه خدا وجود ندارد. خدایان بسیار وجود ندارند. هر آیه‌ای در این مطالعه که به وجود خدای دوم اشاره کند، اشتباه خوانده شده است. تثنیه ۶:۴ محک این موضوع است. به کلمه عبری‌ای که این آیه برای «یک» به کار می‌برد توجه کنید. این کلمه إحد است. إحد همان کلمه‌ای است که وقتی شام و وقتی شام و صبح یک روز خوانده می‌شوند به کار می‌رود، هرچند روز دو بخش دارد. إحد همان کلمه‌ای است که وقتی مرد و همسرش یک تن خوانده می‌شوند به کار می‌رود، هرچند مرد و همسر دو نفرند. کتاب مقدس کلمه‌ای برای «یک» برگزیده که اجازه می‌دهد بیش از یک شخص در آن جای گیرد. سپس پیدایش ۱:۲۶ ثبت می‌کند که خدا گفت «بیاید...»)

A6. اشعیا 45:5 من یهوه هستم و دیگری نیست و غیر از من خدایی نی. من کمر تو را بستم هنگامی که مرا نشناختی.
من یهوه هستم + و دیگری نیست + و غیر از من خدایی نیست.

(افکار شخصی من: اشعیا ۴۵:۵ جنبه دیگر این حقیقت را بیان می‌کند. این مطالعه از اشعیا ۴۵:۵ اجتناب نخواهد کرد. خدا به‌روشنی می‌گوید که غیر از او خدایی نیست. هر آنچه این مطالعه در بقیه این صفحات بیابد، هرگز نمی‌تواند خدای دومی بیفزاید. آنچه این مطالعه در واقع خواهد یافت، عجیب‌تر و بهتر از یک خدای دوم است. این مطالعه خواهد یافت که خدای واحد خود را به مردم می‌شناساند.)

B. آن که فرشته خداوند نامیده شد — که خدا نیز نامیده شده است

کلمه عبری که "فرشته" ترجمه شده، ملاک (H4397) است. ملاک به معنای کسی است که فرستاده شده است. ملاک به مأموریت شخص فرستاده‌شده اشاره دارد، نه به ماهیت آن شخص. توجه کنید که کتاب مقدس در روایات زیر با این شخص فرستاده‌شده خاص چه می‌کند.

ب.1. هاجر در بیابان — او او را نام می‌نهد

پیدایش 16:7 و فرشته خداوند او را نزد چشمه آب در بیابان، یعنی چشمه‌ای که به راه شور است، یافت. [H4397 malak] (8) و گفت: «ای هاجر کنیز سارای، از کجا آمدی و کجا می‌روی؟» گفت: «من از حضور خاتون خودسارای گریخته‌ام.» (9) فرشته خداوند به وی گفت: «نزد خاتون خود برگرد و زیر دست او مطیع شو.» (10) و فرشته خداوند به وی گفت: «ذريت تو را بسیار افزون گردانم، به حدی که از کثرت به شماره نیایند.»
فرشته خداوند گفت، من ذريت تو را بسیار افزون خواهم ساخت.

پیدایش 16:13 و او، نام خداوند را که با وی تکلم کرد، «انت ایل رئی» خواند، زیرا گفت: «آیا اینجانی به عقب او که مرا می‌بیند، نگرستم.»
و او، نام خداوند را که با وی تکلم کرد، «انت ایل رئی» خواند.

(افکار شخصی من: دو چیز در پیدایش ۱۶ باید خوانده را متوقف کند. نخست، آن که «فرشته خداوند» خوانده می‌شود می‌گوید: «من ذريت تو را بسیار خواهم گردانید.» فرشته خداوند نمی‌گوید «خداوند ذريت تو را بسیار خواهد گردانید.» فرشته خداوند همچون کسی سخن می‌گوید که خود این کثرت بخشیدن را انجام می‌دهد. دوم، متن کتاب مقدس خود، نه نظر هاجر، این فرشته خداوند را «خداوندی که به او سخن گفت» می‌نامد. هاجر همین شخص را «تو، خدا» می‌خواند. راوی کتاب پیدایش با هاجر هم‌رأی است.)

B2. دست بر اسحاق — او به خود قسم می‌خورد

پیدایش 22:11 در حال، فرشته خداوند از آسمان وی را ندا درداد و گفت: «ای ابراهیم! ای ابراهیم!» عرض کرد: «لبیک.» (12) گفت: «دست خود را بر پسر دراز مکن، و بدو هیچ مکن، زیرا که الان دانستم که تو از خدا می‌ترسی، چونکه پسر یگانه خود را از من دریغ نداشتی.»
چونکه پسر یگانه خود را از من دریغ نداشتی.

پیدایش 22:15 بار دیگر فرشته خداوند، به ابراهیم از آسمان ندا درداد (16) و گفت: «خداوند می‌گوید: به ذات خود قسم می‌خورم، چونکه این کار را کردی و پسر یگانه خود را دریغ نداشتی، (17) هر آینه تو را برکت دهم، و ذريت تو را کثیر سازم، مانند ستارگان آسمان، و مثل ریگهایی که بر

کناره دریاست. و ذریت تو دروازه های دشمنان خود رامتصرف خواهند شد. (18) و از ذریت تو، جمیع امتهای زمین برکت خواهند یافت، چونکه قول مرا شنیدی.»

به ذات خود قسم خوردم، خداوند می گوید --> در ذریت تو جمیع امت های زمین برکت خواهند یافت.

(افکار شخصی من: دو عبارت را در پیدایش ۲۲: ۱۱-۱۸ در نظر بگیرید. عبارت نخست این است: «پسر خود را از من دریغ نداشتی.» ابراهیم پسر خود را به خدا تقدیم می کرد. گوینده در این عبارت می گوید که پسر از خود گوینده دریغ نداشته نشده است. عبارت دوم این است: «خداوند می گوید به ذات خود قسم خوردم.» در روزگاران قدیم، شخص به کسی بزرگتر از خود سوگند یاد می کرد. یک فرشته آفریده شده که تنها پیامی را می رساند به ذات خویش سوگند یاد نمی کند. یک فرشته آفریده شده سوگندی را با نام عهده خدا امضا نمی کند. عبرانیان ۶: ۱۳ دلیل آن را بیان می کند. عبرانیان ۶: ۱۳ می گوید خدا به ذات خود قسم خورد. عبرانیان ۶: ۱۳ دلیل را چنین بیان می کند: «زیرا به بزرگتر از خود نمی توانست قسم خورد.»)

B3. یعقوب با مردی کشتی می گیرد — و آن مکان را «روی خدا» می نامد

پیدایش 32:24 و یعقوب تنها ماند و مردی با وی تا طلوع فجر کشتی می گرفت. (25) و چون او دید که بر وی غلبه نمی یابد، کف ران یعقوب را لمس کرد، و کف ران یعقوب در کشتی گرفتن با او فشرده شد. (26) پس گفت: «مرا رها کن زیرا که فجرمی شکافد.» گفت: «تا مرا برکت ندهی تو را رها نکنم.»

مردی با او کشتی گرفت --> تو را رها نخواهم کرد مگر آنکه مرا برکت دهی.

پیدایش 32:28 گفت: «از این پس نام تو یعقوب خوانده نشود بلکه اسرائیل، زیرا که با خدا و با انسان مجاهده کردی و نصرت یافتی.» (29) و یعقوب از او سوال کرده، گفت: «مرا از نام خودآگاه ساز.» گفت: «چرا اسم مرا می پرسی؟» و او رادر آنجا برکت داد. (30) و یعقوب آن مکان را «فنیئیل» نامیده، گفت: «زیرا خدا را روبرو دیدم و جانم رستگار شد.»

همچون سروری با خدا توانستی --> خدا را روبرو دیدم و جانم رهایی یافت.

(افکار شخصی من: متن پیدایش ۳۲ این شخص را مردی می نامد. این مردی که با یعقوب کشتی می گیرد، می گوید یعقوب با خدا قدرت دارد. یعقوب آن زمین را «چهره ی خدا» می نامد. یعقوب می گوید جانش نجات یافته است. یعقوب از این مرد نامی می پرسد. یعقوب نامی دریافت نمی کند، فقط سؤالی متقابل. این سؤال بی پاسخ درباره ی نام را به خاطر بسیار. همین سؤال دوباره، در کتابی دیگر از کتاب مقدس، صدها سال بعد، پیش می آید.)

B4. بوته ای که می سوخت — فرشته ای که «من هستم» است

خروج 3:2 و فرشته خداوند در شعله آتش از میان بوته ای بروی ظاهر شد، و چون او نگریست، اینک آن بوته به آتش مشتعل است اما سوخته نمی شود. (3) و موسی گفت: «اکنون بدان طرف شوم، و این امرغریب را ببینم، که بوته چرا سوخته نمی شود.» (4) چون خداوند دید که برای دیدن مایل بدان سومی شود، خدا از میان بوته به وی ندا درداد و گفت: «ای موسی! ای موسی!» گفت: «لبیک.» (5) گفت: «بدین جا نزدیک میا، نعلین خود را از پایهایت بیرون کن، زیرا مکانی که در آن ایستاده ای زمین مقدس است.» (6) و گفت: «من هستم خدای پدرت، خدای ابراهیم، و خدای اسحاق، و خدای یعقوب.» آنگاه موسی روی خود را پوشانید، زیرا ترسید که به خدا بنگرد.

فرشته خداوند در شعله آتش ظاهر شد --> خدا او را از میان بوته صدا زد.

خروج 3:14 خدا به موسی گفت: «هستم آنکه هستم.» و گفت: «به بنی اسرائیل چنین بگو: اهیبه (هستم) مرا نزد شما فرستاد.»
من هستم آنکه هستم --> هستم مرا نزد شما فرستاد.

(افکار شخصی من: خروج ۳:۲ می گوید فرشته خداوند. خروج ۳:۴ می گوید خداوند، و خدا. همان بوته، همان آتش، و همان صدا در هر دو آیه ظاهر می شوند، با فاصله چهار آیه از یکدیگر. کتاب مقدس هرگز این را تناقض تلقی نمی کند. همین صدا سپس نامی را می دهد که اسرائیل تا ابد آن را بر دوش خواهد کشید: هستم آنکه هستم.)

۵. مانوح و همسرش — نامی که عجیب است

داوران 13:3 و فرشته خداوند به آن زن ظاهر شده، او را گفت: «اینک توحال نازاد هستی و نزاییده ای لیکن حامله شده، پسری خواهی زایید. و فرشته خداوند به آن زن ظاهر شده --> پسری خواهی زایید.

داوران 13:17 و مانوح به فرشته خداوند گفت: «نام تو چیست تا چون کلام تو واقع شود، تو را اکرام نماییم.» [H6383 piliy] (18) فرشته خداوند وی را گفت: «چرا درباره اسم من سوال می کنی چونکه آن عجیب است.»

چرا درباره اسم من سوال می کنی چونکه آن عجیب است?

داوران 13:20 زیرا واقع شد که چون شعله آتش از مذبح به سوی آسمان بالا می رفت، فرشته خداوند در شعله مذبح صعود نمود، و مانوح و زنش چون دیدند، رو به زمین افتادند. (21) و فرشته خداوند بر مانوح و زنش دیگر ظاهر نشد، پس مانوح دانست که فرشته خداوند بود. (22) و مانوح به زنش گفت: «البته خواهیم مرد، زیرا خدا را دیدیم.»

فرشته خداوند در شعله مذبح بالا رفت --> ما البته خواهیم مرد، زیرا خدا را دیده ایم.

(افکار شخصی من: سه چیز در داوران ۱۳ برجسته است. مانوح نام را می پرسد، درست همان طور که یعقوب در پیدایش ۳۲ چنین کرد. نام این بار نیز از مانوح پنهان نگه داشته می شود، این بار با دلیلی بیان شده. کلمه عبری داده شده برای آن دلیل پیلی (H6383) است. ترجمه کینگ جیمز (KJV) پیلی را به صورت "سری" ترجمه می کند. پیلی به معنای بسیار عجیب تر از آن است که شناخته شود. پیلی از همان ریشه ای می آید که پله (H6382)، کلمه ای که در اشعیا ۹:۶ به "عجیب" ترجمه شده،

جایی که فرزندی که برای ما زاده شده نامیده می‌شود. همین فرشته خداوند سپس در شعله مذبح بالا می‌رود. نتیجه‌گیری خود مانوح این نیست که "ما فرشته‌ای دیده‌ایم." نتیجه‌گیری مانوح این است که "ما خدا را دیده‌ایم."

B6. سردار در بیرون اریحا — پرستش شد، و کفش‌ها را بیرون آورد

یوشع 5:13 و واقع شد چون یوشع نزد اریحا بود که چشمان خود را بالا انداخته، دید که اینک مردی با شمشیر برهنه در دست خود پیش وی ایستاده بود. و یوشع نزد وی آمده، او را گفت: «آیا تو از دشمنان ما؟» [H8269 sar] (14) گفت: «نی، بلکه من سردار لشکر خداوند هستم که الان آمدم.» پس یوشع روی به زمین افتاده، سجده کرد و به وی گفت: «آقایم به بنده خود چه می‌گوید؟» (15) سردار لشکر خداوند به یوشع گفت که «نعلین خود را از پایت بیرون کن زیرا جایی که تو ایستاده‌ای مقدس است.» و یوشع چنین کرد.

و یوشع به روی خود بر زمین افتاده، سجده کرد -- نعلین خود را از پایت بیرون کن، زیرا مکانی که در آن ایستاده‌ای مقدس است.

دیدگاه متفاوت، صحنه یکسان — دو مرد که به آنها گفته شد کفش‌های خود را درآورند

خروج 3:5 گفت: «بدین جا نزدیک میا، نعلین خود را از پایهایت بیرون کن، زیرا مکانی که در آن ایستاده‌ای زمین مقدس است.»

نعلین خود را از پایهایت بیرون کن، زیرا مکانی که در آن ایستاده‌ای زمین مقدس است.

(افکار شخصی من: توجه کنید به همان فرمان، تقریباً با همان کلمات، که به دو مرد مختلف، صدها سال از هم دور، داده می‌شود. کار بوته، فرمان از صدایی می‌آید که متن کتاب مقدس آن را یهوه و خدا می‌نامد. بیرون از اریحا، فرمان از مردی می‌آید که با شمشیری در دستش آنجا ایستاده است. این مرد بیرون از اریحا اجازه می‌دهد یوشع به رو بر زمین بیفتد و این مرد را پرستش کند. این مرد بیرون از اریحا یوشع را از پرستش کردن باز نمی‌دارد. این را با آنچه یک فرشته آفریده‌شده واقعی هنگامی که مردی می‌کوشد او را پرستش کند انجام می‌دهد، مقایسه کنید. فرشته می‌گوید: «هم خدمت تو هستم» (مکاشفه ۱۹:۱۰). فرشته می‌گوید: «خدا را پرستش کن» (مکاشفه ۲۲:۹). یوحنا دو بار کوشید فرشته‌ای را پرستش کند. فرشته دو بار پرستش یوحنا را رد کرد. هیچ‌کس پرستش یوشع را بیرون از اریحا رد نکرد.)

ب.۷. اکنون عهد جدید چیزی بسیار روشن می‌گوید

یوحنا 1:18 خدا راه‌گرز کسی ندیده است؛ پسر یگانه‌ای که در آغوش پدر است، همان او را ظاهر کرد. [G1834 exegeomai] **[G3439 monogenes]**

هیچ‌کس هرگز خدا را ندیده است -- پسر یگانه او را آشکار ساخته است.

یوحنا 5:37 و کلام او را در خود ثابت ندارید زیرا کسی را که پدر فرستاد شما بدو ایمان نیاوردید.

هرگز آواز او را نشنیده و صورت او را نیز ندیده‌اید.

1 تیموتائوس 6:16 که تنها لایموت و ساکن در نوری است که نزدیک آن نتوان شد و احدی از انسان او را ندیده و نمی‌تواند دید. او را تا ابدالابد اکرام و قدرت باد. آمین.

ساکن در نوری که هیچ‌کس نمی‌تواند به آن نزدیک شود -- که احدی از انسان‌ها او را ندیده و نمی‌تواند ببیند.

حال دو نیمه کتاب مقدس را کنار هم بگذارید و این دو نیمه را با هم بخوانید.

عهد عتیق بارها و بارها می‌گوید که مردم این شخص را دیدند، با او سخن گفتند، در حضور او غذا خوردند، با او کشتی گرفتند و زنده ماندند.

عهد جدید به روشنی و سه بار می‌گوید که هیچ‌کس هرگز خدای پدر را ندیده است، و هیچ‌کس نمی‌تواند خدای پدر را ببیند.

هر دو بیانیه درست هستند. پس شخصی که مردم در عهد عتیق دیدند و پدری که مردم نمی‌توانستند ببینند، شخص یکسانی نیستند. یوحنا بیان می‌کند که آن شخص دیده‌شده کیست. یوحنا می‌گوید آن شخص دیده‌شده، پسر یگانه است، پسری که در آغوش پدر است. یوحنا می‌گوید پسر یگانه، خدای پدر را به جایی هدایت کرده است که خدای پدر در آنجا قابل دیدن باشد.

[آیات به هم پیوسته — هیچ آیه‌ای به‌تنهایی این را نمی‌گوید]

(افکار شخصی من: درست همین‌جا باید مراقب و صادق بود، چون دقیقاً همین‌جاست که ممکن است انسان شروع کند به افزودن چیزی بر کتاب مقدس. آنچه به‌طور مستقیم بیان شده این است: خود متن عهد عتیق این شخص فرستاده‌شده را یهوه و خدا می‌نامد، و کسانی که با این شخص فرستاده‌شده روبه‌رو شدند نیز همین را می‌گویند. این بخش یک نتیجه‌گیری نیست. این همان چیزی است که جملات می‌گویند. آنچه از طریق کار هم گذاشتن آیات به دست می‌آید این است: که این شخص مشخص مرئی، به‌طور خاص همان پسر است. هیچ آیه‌ی واحدی نمی‌گوید «فرشته‌ی یهوه در پیدایش ۱۶ همان عیسی است.» این نتیجه با قرار دادن یوحنا ۱:۱۸، یوحنا ۵:۳۷ و اول تیموتائوس ۶:۱۶ در کنار روایات عهد عتیق و پرسیدن این‌که چه کسی دیده می‌شد، به دست می‌آید. به همین دلیل است که آن برجسب آنجا قرار دارد، و آن برجسب همان‌جا باقی می‌ماند.)

ب. ۸. و پیام‌آور-که-همان-خداوند-است بار دیگر در بسیار انتهای عهد عتیق ظاهر می‌شود

ملاکی 3:1 اینک من رسول خود را خواهم فرستاد و او طریق را پیش روی من مهیا خواهد ساخت و خداوندی که شما طالب او می‌باشید، ناگهان به هیکل خود خواهد آمد، یعنی آن رسول عهدی که شما از او مسرور می‌باشید. هان او می‌آید! قول یهوه صباوت این است. [H4397 malak]

من قاصد خود را می‌فرستم + و او راه را پیش روی من مهیا خواهد ساخت -- و خداوند ناگهان به هیکل خود خواهد آمد، یعنی همان رسول عهد.

منظری متفاوت، صحنه‌ای یکسان — رسول وعده داده‌شده، و رسول شناخته‌شده

مرقس 1:2 چنانکه در اشعیا نبی مکتوب است، «اینک رسول خود را پیش روی تو می‌فرستم تاراه تو را پیش تو مهیا سازد. (3) صدای ندا کننده‌ای در بیابان که راه خداوند را مهیا سازید و طرق او راراست نمایید.» (4) یحیی تعمیددهنده در بیابان ظاهر شد و بجهت آمرزش گناهان به تعمید توبه موعظه می‌نمود.

اینک، من رسول خود را پیش روی تو می‌فرستم -- راه خداوند را مهیا سازید.

(افکار شخصی من: ملاکی ۳:۱ در یک آیه از دو شخص فرستاده‌شده نام می‌برد. یکی از این فرستادگان پیش‌رو راه می‌رود تا راه را باز کند. دیگری «خداوند» و «فرشته عهد» خوانده می‌شود. این فرستاده دوم همان کسی است که به هیکل خود خداوند می‌آید. مرقس انجیل خود را با نقل همین سطر از ملاکی ۳:۱ آغاز می‌کند. مرقس آن راه‌گشا را یوحنا، در بیابان، معرفی می‌کند. این کار نام فرستاده دوم را در آن نقطه ناگفته باقی می‌گذارد. عهد عتیق در انتظار فرشته‌ای که خود خداوند است به پایان می‌رسد. عهد جدید با ورود همان فرشته آغاز می‌شود.)

ج. هیزمی که بر پسر یگانه نهاده شد — ابراهیم و اسحاق بر کوه

C1. پیدایش 22:2 گفت: «اکنون پسر خود را، که یگانه توست و او را دوست می‌داری، یعنی اسحاق را بردار و به زمین موریابرو، و او را در آنجا، بر یکی از کوههایی که به تو نشان می‌دهم، برای قربانی سوختنی بگذران.» [H3173 yachiyd]

اکنون پسر خود، یعنی یگانه‌ات اسحاق را که او را دوست می‌داری، بردار -- او را در آنجا برای قربانی سوختنی بگذران.

C2. پیدایش 22:6 پس ابراهیم، هیزم قربانی سوختنی را گرفته، بر پسر خود اسحاق نهاد، و آتش و کارد را به‌دست خود گرفت؛ و هر دو با هم می‌رفتند. [H6086 ets]

و ابراهیم هیزم قربانی سوختنی را گرفته، بر پسر خود اسحاق نهاد -- ایشان هر دو با هم می‌رفتند.

(افکار شخصی من: در پیدایش ۲۲:۶، پدر هیزم را حمل نمی‌کند. اسحاق هیزم را تا بالای تپه حمل می‌کند. ابراهیم قرار است اسحاق را بر روی همان هیزم بگذارد. کلمه عبری برای آن هیزم عص (H6086) است. عص کلمه معمول برای درخت زنده است. عص همچنین کلمه معمول برای چوب بریده‌شده است. عص همان کلمه‌ای است که برای درخت حیات به کار رفته است. عص همان کلمه‌ای است که برای درخت وسط باغ به کار رفته است.)

C3. پیدایش 22:7 واسحاق پدر خود، ابراهیم را خطاب کرده، گفت: «ای پدر من!» گفت: «ای پسر من لبیک؟» گفت: «اینک آتش و هیزم، لکن بره قربانی کجاست؟» (8) ابراهیم گفت: «ای پسر من، خدا بره قربانی را برای خود مهیا خواهد ساخت.» و هر دو با هم رفتند.

بره برای قربانی سوختنی کجاست؟ -- خدا برای خود بره‌ای تدارک خواهد دید.

C4. پیدایش 22:13 آنگاه، ابراهیم، چشمان خود را بلند کرده، دید که اینک قوچی، در عقب وی، در بیشه‌ای، به شاخهایش گرفتار شده. پس ابراهیم رفت و قوچ را گرفته، آن را در عوض پسر خود، برای قربانی سوختنی گذرانید.

قوچی که شاخ‌هایش در بوته‌ای گیر کرده بود -- او را به‌جای پسرش برای قربانی سوختنی تقدیم کرد.

پیدایش 22:14 و ابراهیم آن موضع را «یهوه یری» نامید، چنانکه تا امروز گفته می‌شود: «در کوه، یهوه، دیده خواهد شد.» در کوه، یهوه، دیده خواهد شد.

(افکار شخصی من: دوباره سؤال فرزند را در پیدایش ۲۲:۷ در نظر بگیرید: بره کجاست؟ ابراهیم به این سؤال پاسخ می‌دهد. پاسخ ابراهیم فراتر از آن چیزی می‌رود که او می‌دانست. ابراهیم می‌گوید: «خدا برای خود بره‌ای برای قربانی سوختنی تهیه خواهد کرد.» این عبارت می‌تواند دو معنا داشته باشد. یک معنا این است که خدا بره‌ای برای استفاده خود به دست خواهد آورد. معنای دیگر این است که خدا خودش را به‌عنوان بره تهیه خواهد کرد. آنچه خدا در آن روز واقعاً فراهم کرد یک قوچ بود، نه یک بره. قوچ یک گوسفند نر بالغ است. این قوچ به جای فرزند مرد، در حالی که شاخ‌هایش گیر کرده بود. سؤال اسحاق به یک معنا در آن کوه پاسخ داده می‌شود. سؤال اسحاق به معنای دیگری نیز باز باقی می‌ماند. هنوز بره‌ای بدهکار است. ابراهیم آن مکان را با وعده‌ای در زمان آینده نام می‌گذارد: «در کوه یهوه دیده خواهد شد.»)

دیدگاهی متفاوت، صحنه‌ای یکسان — پسری که هیزم را حمل کرد، و پسری که صلیب را حمل کرد

پیدایش 22:6 پس ابراهیم، هیزم قربانی سوختنی را گرفته، بر پسر خود اسحاق نهاد، و آتش و کارد را به‌دست خود گرفت؛ و هر دو با هم می‌رفتند.

ابراهیم هیزم را بر پسرش اسحاق نهاد -- آن دو با هم رفتند.

یوحنا 19:17 و صلیب خود را برداشته، بیرون رفت به موضعی که به جمجمه مسمی بود و به عبرانی آن را جلجتا می‌گفتند.

او در حالی که صلیب خود را بر دوش می‌کشید، به محلی که به جمجمه معروف بود بیرون رفت.

یوحنا 19:18 او را در آنجا صلیب نمودند و دو نفر دیگر را از این طرف و آن طرف و عیسی را در میان.

در آنجا او را مصلوب کردند + عیسی در میان.

(افکار شخصی من: یک پدر، پسری یگانه که پدر او را دوست دارد، تپه‌ای، هیزمی که بر پشت خود پسر گذاشته شده، و پسری که زیر آن هیزم بالا می‌رود. این صحنه دیوار در کتاب مقدس رخ داده است. بار اول، در پیدایش ۲۲، خدا چاقو را متوقف کرد. خدا قوچی جایگزین را به جای پسر گذاشت. بار دوم، بر صلیب، هیچ‌کس مرگ را متوقف نکرد. این بار، پسر خود جایگزین بود. به یک تفاوت دیگر میان این دو صحنه توجه کنید. اسحاق پرسید، «بَرَه کجاست؟» آن روز پاسخی برای پرسش اسحاق نبود. پاسخ بعدها، در رود اردن، از زبان یحیی آمد. یحیی به مردی اشاره کرد که به سوی او می‌آمد.)

C5. یوحنا 1:29 و در فردای آن روز یحیی عیسی را دید که به‌جانب او می‌آید. پس گفت: «اینک بره خدا که گناه جهان را برمی دارد!

پس گفت: «اینک بره خدا که گناه جهان را برمی دارد.

C6. پیدایش 22:2 گفت: «اکنون پسر خود را، که یگانه دوست و او را دوست می‌داری، یعنی اسحاق را بردار و به زمین موریابرو، و او را در آنجا، بر یکی از کوههایی که به تو نشان می‌دهم، برای قربانی سوختنی بگذاران.»

یوحنا 3:16 زیرا خدا جهان را اینقدر محبت نمود که پسر یگانه خود را داد تا هر که بر او ایمان آورد هلاک نگردد بلکه حیات جاودانی یابد. **[G3439 monogenes]**

پسر یگانه‌ات را، که او را دوست می‌داری --> پسر یگانه خود را داد.

C7. عبرانیان 11:17 به ایمان ابراهیم چون امتحان شد، اسحاق را گذرانید و آنکه وعده‌ها را پذیرفته بود، پسر یگانه خود را قربانی می‌کرد؛ (18) که به او گفته شده بود که «نسل تو به اسحاق خوانده خواهد شد.» (19) چونکه یقین دانست که خدا قادر بر برانگیزانیدن از اموات است و همچنین او را در متلی از اموات نیز بازیافت.

او پسر یگانه خود را تقدیم کرد --> زیرا یقین داشت که خدا قادر است او را حتی از مردگان برخیزاند.

(افکار شخصی من: نویسنده کتاب عبرانیان همان واژه یونانی را برای اسحاق به کار می‌برد که یوحنا برای عیسی به کار می‌برد. آن واژه «یگانه زاده»، مونوگنس (G3439) است. نویسنده عبرانیان به ما می‌گوید که ابراهیم در راه صعود به کوه چه فکری می‌کرد. ابراهیم فکر می‌کرد که خدا می‌تواند پسر را از مردگان برخیزاند. ابراهیم به جوانانی که در پای تپه بودند گفت: «من و پسر به آنجا می‌رویم و عبادت می‌کنیم و نزد شما بازمی‌گردیم.» ابراهیم انتظار داشت که همراه اسحاق از کوه پایین بازگردد. نویسنده عبرانیان می‌گوید ابراهیم اسحاق را «در مَثَلی» بازیافت. مَثَل در اینجا به معنای یک تصویر یا نمادی است. سه روز پس از آن فرمان، پسری که گویی مرده بود، زنده بازگشت.)

یادداشتی درباره مکان — یادداشتی حمایتی، نه ادعایی که آیات به‌صراحت بیان می‌کنند

دوم تواریخ 3:1 و سلیمان شروع کرد به بنا نمودن خانه خداوند در اورشلیم بر کوه موریاب، جایی که (خداوند) بر پدرش داود ظاهر شده بود، جایی که داود در خرمگاه ارنون پیوسی تعیین کرده بود.

و سلیمان شروع کرد به بنا نمودن خانه خداوند در اورشلیم بر کوه موریاب.

[آیات به هم پیوسته — هیچ آیه‌ای به‌تنهایی این را نمی‌گوید]

(افکار شخصی من: پیدایش ۲۲:۲ مکانی را که خدا ابراهیم را به آنجا فرستاد، سرزمین موریاب نامید. دوم تواریخ ۳:۱ مکانی را که سلیمان معبد را در آن بنا کرد، کوه موریاب در اورشلیم نامید. بنابراین کوه نزدیک قربانی‌شدن اسحاق و کوه هر قربانی بعدی معبد، نام یکسانی دارند. اورشلیم همچنین همان شهری است که سربازان عیسی را بیرون از دیوار شهر مصلوب کردند. تنها آنچه را آیات می‌گویند بیان کن. آیات نمی‌گویند که جلجتا همان صخره‌ی موریاب بود. آیات می‌گویند که نام یکسان، همان رشته‌کوه، و همان شهر است. سخنان خود ابراهیم این بود: «در کوه بیهوده دیده خواهد شد.» ابراهیم آن سخنان را به زمان آینده گفت.)

بستن

یوحنا 8:56 پدر شما ابراهیم شادی کرد براینکه روز مرا ببیند و دید و شادمان گردید. (57) یهودیان بدو گفتند: «هنوز پنجاه سال نداری و ابراهیم را دیده‌ای؟» (58) عیسی بدیشان گفت: «آمین آمین به شما می‌گویم که پیش از آنکه ابراهیم پیدا شود من هستم.» (59) آنگاه سنگها برداشتند تا او را سنگسار کنند. اما عیسی خود رامخفی ساخت و از میان گذشته، از هیکل بیرون شد و همچنین برفت.

پیش از آنکه ابراهیم بوجود آید، من هستم --> پس سنگها را برداشتند تا او را سنگسار کنند.

(افکار شخصی من: این دو صحنه را کنار هم بگذارید و بگذارید تفاوت، درس بدهد. کار بوته، صدایی از میان آتش می‌گوید من هستم. موسی در برابر بوته روی خود را می‌پوشاند. در معبد، مردی در برابر جمعیتی ایستاده می‌گوید من هستم. جمعیت سنگ برمی‌دارند. جمعیت درباره آنچه عیسی گفت دچار سردرگمی نبودند. جمعیت دقیقاً منظور عیسی را فهمیدند. جمعیت سخنان عیسی را سزاوار سنگسار دانستند. همچنین توجه کنید که عیسی نگفت «پیش از آنکه ابراهیم پدید آید، من بودم.» عیسی گفت من هستم.)

آزمون تمرینی

۱. پیدایش ۱:۲۶ — و خدا گفت: انسان را به صورت ما بسازیم:

(a) موافق شبیه ما

(b) اینک بسیار نیکو بود

ج) به صورت خدا او را آفرید

۲. پیدایش ۱۶:۱۳ — و او نام خداوندی را که با او سخن گفت، خواند:

(a) تو خدایی هستی که مرا می بینی

(b) خدا را روبرو دیدم

(c) اینک من، مرا بفرست

۳. خروج ۳:۱۴ — و خدا به موسی گفت:

(a) من خدای پدر تو هستم

(b) من هستم آنکه هستم

(c) من یهوه هستم و دیگری نیست

۴. یوحنا ۸:۵۸ — عیسی به ایشان گفت، آمین، آمین به شما می گویم:

(a) پدر شما ابراهیم شادی کرد که روز مرا ببیند

(b) پیش از آنکه ابراهیم پیدا شود، من هستم

(c) خدا را هرگز کسی ندیده است

۵. داوران ۱۳:۲۲ — و مانوح به زن خود گفت، البته خواهیم مرد:

(الف) زیرا مردی هستم ناپاکلب

(ب) زیرا مکانی که در آن ایستاده ای زمین مقدس است

(c) زیرا خدا را دیده ایم

۶. یوشع ۵:۱۵ — و سردار لشکر خداوند به یوشع گفت:

(a) نعلین خود را از پای خود بیرون کن

(b) آیا تو با ما هستی یا با دشمنان ما؟

(c) به نزد بی خود برگرد

۷. پیدایش ۲۲:۸ — خدا بره ای برای قربانی سوختنی برای خویشتن مهیا خواهد ساخت:

(a) و آن را بر پسرش اسحاق نهاد

(ب) پس هر دو با هم رفتند

(c) آتش و هیزم را ببین

کلید پاسخ: 1-b-7, 2-a, 3-b, 4-b, 5-c, 6-a

چگونگی انشعاب این مطالعه

چگونه سایه به سوی نور اشاره می کند: هیزمی که بر پشت اسحاق نهاده شد (پیدایش ۲۲:۶) و صلیبی که بر پشت پسر نهاده شد (یوحنا ۱۹:۱۷). سایه بر روی کوه ظاهر شد. بدن بیرون از شهر ظاهر شد.

-- مسیر جانبی: «ما» و «خود ما» در پیدایش ۱:۲۶، که با «یک یهوه» در تثنیه ۶:۴ کنار هم قرار می گیرد، دری به سوی مطالعه ی کامل الوهیت باز می کند. الوهیت یک خداست که پدر، پسر و روح القدس در سراسر کتاب مقدس به عنوان اقنوم های متمایز نامیده شده اند. این مطالعه فقط لبه ی آن مطالعه ی کامل را لمس کرد.

مکاشفه ای ممکن: یعقوب در پیدایش ۳۲ از آن کشتی گیرنده نام خودش را پرسید و پاسخ به او داده نشد (پیدایش ۳۲:۲۹). مانوآح از فرشته خداوند نام خودش را پرسید و به او گفته شد که نام او پلی (H6383) است، شگفت انگیزتر از آنکه دانسته شود (داوران ۱۳:۱۸). سپس اشعیا می گوید که فرزندی که برای ما زاده می شود، عجیب، پله (H6382)، از همان ریشه، خوانده خواهد شد (اشعیا ۹:۶). نامی که در عهد عتیق بازداشته شده بود، بر نوزادی اعلام می شود. در پایان کتاب مقدس، هنگامی که عیسی از آسمان بیرون می آید، او همچنان نامی دارد که هیچ کس آن را نمی داند مگر خود او (مکاشفه ۱۹:۱۲). نام داده شده است، و این نام همچنان عمیق تر از آنچه در این مطالعه بیان شده است.

واژگان کلیدی یونانی

“یگانه زاده” — G3439 monogenes — فقط زاده شده؛ منحصر به فرد؛ تنها یکی از نوع خود
مونوگنس درباره ی پسر به کار رفته است. مونوگنس درباره ی اسحاق در عبرانیان ۱۱:۱۷ به کار رفته است.

“اعلام شده” — G1834 exegeomai — بیرون بردن؛ بیرون آوردن؛ به طور کامل بیان کردن؛ آشکار ساختن
هیچ کس خدا را ندیده است. پسر یگانه، خدا را به میان آورده تا در جایی آشکار دیده شود.

کلیدواژه های عبری

“فرشته / پیام‌آور” — **H4397 malak** — فرستاده‌شده؛ پیام‌آور؛ فرشته

این واژه یک ماموریت را نام می‌برد، نه یک ذات را. این واژه برای انسان‌ها به کار می‌رود. این واژه برای پیامبران به کار می‌رود. این واژه برای موجودات آسمانی به کار می‌رود. این واژه به تنهایی هرگز به شما نمی‌گوید که شخص فرستاده‌شده چیست. این واژه به تنهایی فقط به شما می‌گوید که شخصی فرستاده شده است. متن اطراف کتاب مقدس باید بقیه آن را به شما بگوید. متن اطراف کتاب مقدس در این روایات بقیه آن را به شما می‌گوید.

“خدا” — **H430 elohim** — خدا؛ خدایان؛ خدای حقیقی

الوهیم شکلی جمع است. الوهیم بارها و بارها برای خدای واحد حقیقی، همراه با فعل‌های مفرد به کار رفته است. این کلمه به خودی خود حامل همان کمالی است که این مطالعه در پی بررسی آن است.

“یک” — **H259 echad** — یک؛ متحد؛ اول

اِکاد کلمه‌ای است که در عبارت «خداوند، خدای ما، یک خداوند است» به کار رفته است. اِکاد همان کلمه‌ای است که برای نامیدن شام و صبح به عنوان یک روز به کار رفته است. اِکاد همان کلمه‌ای است که برای یکی شدن مرد و همسرش به یک تن به کار رفته است.

“پسر یگانه” — **H3173 yachiyd** — تنها؛ یگانه؛ منفرد؛ عزیز

پیدایش ۲۲ اسحاق را سه بار جداگانه «پسر یگانه‌ات» می‌نامد. یاحید به معنای یگنا و بی‌همتاست.

“درخت” — **H6086 ets** — درخت؛ چوب؛ الوار؛ تخته؛ چوب‌دستی

اِتص یک واژه عبری است که هم بر درخت زنده و هم بر چوب بریده‌شده دلالت می‌کند. اِتص همان واژه‌ای است که برای هیزمی که ابراهیم بر اسحاق نهاد به کار رفته است.

“راز / عجیب” — **H6383 piliy** — شگفت‌انگیز؛ آن‌قدر شگفت‌انگیز که فهمیدنش ممکن نیست

Piliy کلمه‌ای است که فرشته خداوند برای توصیف نام خود به مانوچ می‌دهد. *Piliy* از همان ریشه نام پِلِه (*pele*) در اشعیا ۹:۶ گرفته شده است.

“سرور / امیر” — **H8269 sar** — شخصی سرور؛ رئیس؛ فرمانده؛ شاهزاده؛ حاکم

سَر عنوانی است که مردی با شمشیر برهنه بیرون از اریحا برای خود ادعا می‌کند.

“من هستم” — **H1961 hayah** — بودن؛ وجود داشتن؛ شدن

هایه ریشه واژه‌ای است که زیربنای «من هستم آنکه هستم» در بوتئه سوزان است.

SOURCES & CREDITS

.Scripture: Old Persion Version Bible (Public Domain) — a redistributable edition, looked up exactly and never machine-translated

.Alternate chapter/verse numbering reconciled with STEP Bible TVTMS (CC BY 4.0)

Strong's numbering & original-language data: OpenScriptures Hebrew Bible (CC BY 4.0); STEP Bible.org — TAHOT/TAGNT/TBESH/TBESG (CC BY 4.0);

.Robinson-Pierpont Byzantine Majority Text (Public Domain); Strong's dictionary, 1890 (Public Domain)

.Typography: Google Noto fonts (SIL Open Font License 1.1)

.SEE MORE JESUS · wanttoseemore.com — shared under Creative Commons Attribution 4.0 (CC BY 4.0) ©